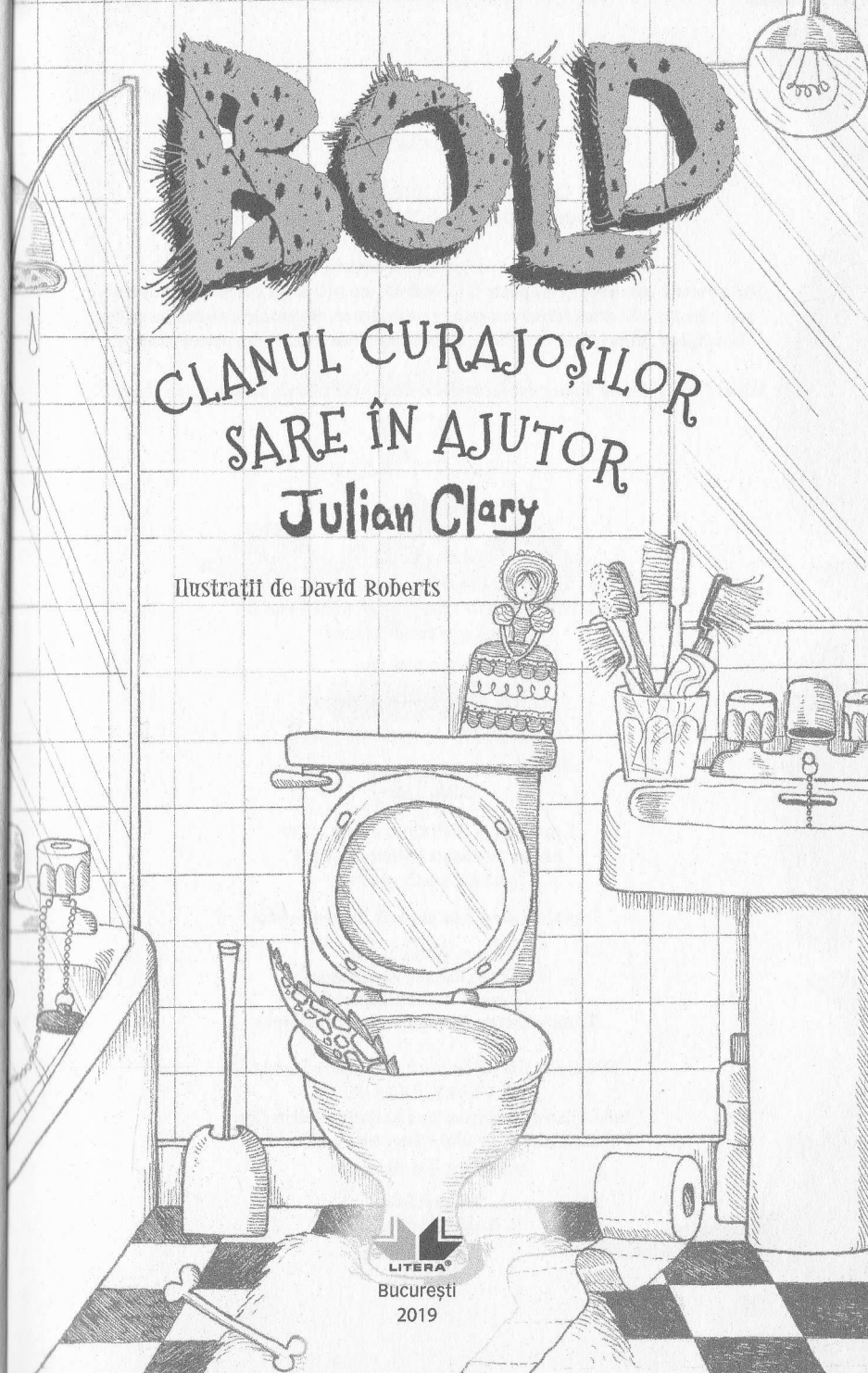

BOLD

CLANUL CURAJOȘILOR SARE ÎN AJUTOR Julian Clary

Ilustrații de David Roberts

Capitolul

Un scurt cuvânt de avertizare înainte să începem: cartea aceasta ar trebui probabil ținută departe de privirile oamenilor mari. Ei pur și simplu n-o s-o înțeleagă. O să vă spună că-i „o aiureală totală” sau o să vă-ntrebe: „De ce nu citești ceva mai inteligent?”

Ei bine, oamenii mari n-au întotdeauna dreptate. (Eu însumi sunt adult, așa că știu ce zic.) Citesc ziare plicticoase și cărți groase, insipide, fără poze, în care nimeni nu glumește și unde nu se întâmplă *niciodată* nimic.

În cartea ASTA se întâmplă atâtea chestii, încât nici măcar nu știu de unde să încep. E o carte cu totul ieșită din comun, după cum veți vedea.

Dar ieșită din comun nu înseamnă că e stupidă sau că e o aiureală totală. E o poveste adevărată, să n-aveți niciun dubiu! Voi o să înțelegeți asta, spre deosebire de oamenii mari.

Iar dacă se întâmplă să vă citească voastră cartea un adult, la culcare, de pildă, atunci să facă bine să-și țină comentariile pentru sine.

Bun, deci. Am spus ce aveam pe suflet, așa că acum putem să începem.

Ați auzit vreodată de familia Bold? Sunt aproape convins că da. E o familie plină de farmec care locuiește în orașelul Teddington, pe strada Fairfield 41. Membrii ei râd și glumesc întruna. Domnul Bold lucrează la fabrica locală de bomboane cu surprize de Crăciun, unde compune glumele de pe răvașele

dinăuntru¹. Doamna Bold face pălării sofisticate pe care le vinde în piața locală, iar Betty și Bobby, gemenii lor, sunt niște copii cât se poate de drăguți și de politicoși.

Împreună cu ei locuiesc unchiul Tony și Miranda, pe care curajoasa familie i-a eliberat dintr-un parc de safari. Da, ați auzit bine, un parc de safari. Asta pentru că e o familie mai degrabă neobișnuită, care face lucruri neobișnuite. Toți avem secretele noastre, însă secretul lor e mai MARE și mai păros decât al celor mai mulți dintre noi...

De fapt, în spatele ușilor închise, soții Bold și copiii lor nu sunt o familie ca toate celelalte. O familie de oameni. Nici pomeneală! Sunt o familie de hiene care

¹ Vezi nota de la p. 37 din primul volum despre această familie – *Bold. Clanul curajoșilor*. N-ar fi rău să-l citiți și pe acela. E superhajos. (n.tr.)

Se dau drept oameni, dar care rămân hiene – din creștetul cu urechi păroase până în tălpile labelor dotate cu gheare.

Numai că nimeni nu știe asta. În afară de noi.

Probabil v-am lăsat cu gura căscată. Adevărul e că și eu am rămas la fel când am aflat de ei, dar în realitate lucrurile nu sunt chiar atât de șocante pe cât par. O grămadă de animale se dau drept oameni: girafe care așază marfa pe rafturile din supermarket, porci care ronțăie

zgomotos floricele la film, buldozi care păzesc cluburile de noapte. De fapt, domnul McNumpty, vecinul care stă perete în perete cu familia Bold, e tot animal. E un urs grizzly. Și, cu toate că între el și membrii acestei familii

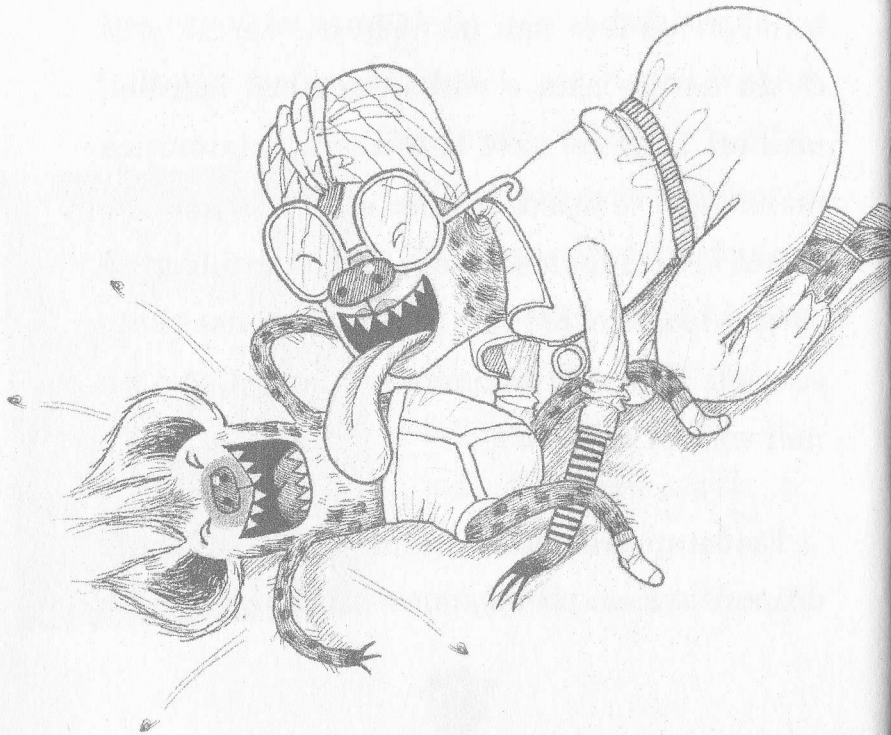
au existat unele neînțelegeri în trecut, domnul McNumpty le e acum prieten apropiat și vine pe la ei aproape în fiecare seară să joace domino și să mănânce cotlete la cină.

Mai puțin marțea. În serile de marți nimeni nu joacă domino, pentru că în casa bine întreținută a familiei Bold au loc niște evenimente speciale. Serile de marți sunt „seri de ferchezoială“. Poate vă gândiți imediat la măști de față sau manichiuri, dar să știți că nu despre asta e vorba: membrii familiei, unchiul Tony cel surd și Miranda, maimuțica marmoset, se așază în cerc și se scarpină, se freacă și se ciugulesc unul pe altul, având grijă să-și culeagă toate firele de păr desprinse, toate scamele și țărâna adunate în blană. Ca să nu mai vorbim de purici...

Evident, trebuie să aibă grijă să tragă draperiile și să nu-i spioneze nimeni. Cu toate

că și oamenii se mai scarpină și au mâncărimi, nu-i vedem prea des întinși pe spate, în timp ce mamele lor îi ciugulesc pe burtă, sau lingându-și unii altora urechile cu limbi lungi și late care le ajung până la cealaltă ureche, ba și mai departe.

Oricât ar fi de bine și de plăcut, asemenea gesturi gâdilă, așa că toți rezidenții de pe

Fairfield 41 sfârșesc prin a chicoti, ba chiar a râde în hohote. Drept urmare, toți sunt în cea mai potrivită dispoziție să asculte ultimele bancuri inventate de domnul Bold:

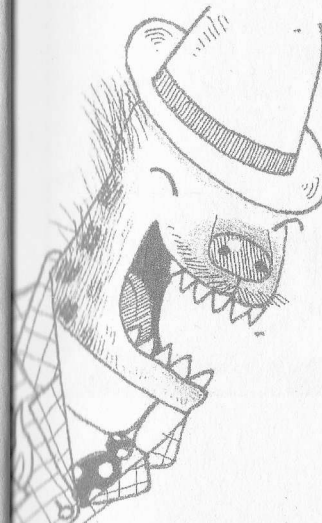
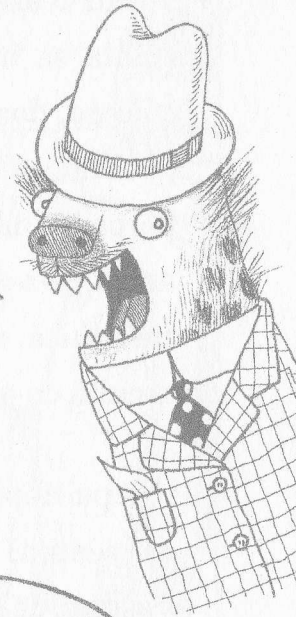
Un client intră într-un restaurant.
– Serviți cumva pui de broască?

– Servim pe oricine. Luați loc!

Sau:

De ce are elefantul cute?

Ai încercat vreodată să-l calci?

Așa încât, în serile de marți, toți rezidenții casei de pe strada Fairfield 41 se tăvălesc în scurtă vreme de răs.

Într-o asemenea marți seară, după ce fercheziuala se încheiase și gemenii se duseseră la culcare, doamna Bold intră în baie să se spele pe dinți, apoi să-și curețe și să-și hidrateze fața păroasă, dar foarte amabilă. În clipa când se așază pe scaunul de toaletă, i se păru că aude o tuse slabă, urmată de un plescăit. Ciuli urechea și ascultă cu atenție. (Hienele au auzul foarte bun.)

Apoi clipi nedumerită, căci sunetele, își dădu ea seama, veneau de dedesubt... dinăuntru] vasului de toaletă!

Până să apuce să se uite însă sub ea, simți o mică ciopitoră pe fund.

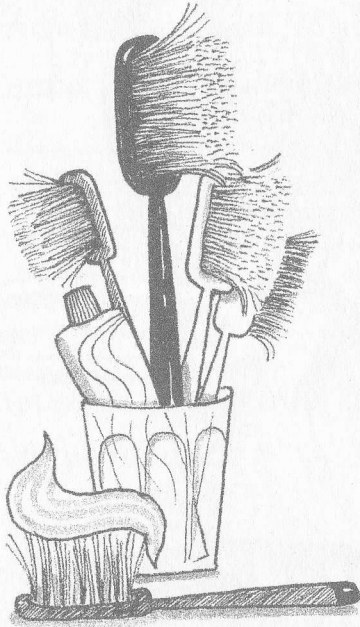
– lllllllll! țipă doamna Bold și sări în sus, apoi privi cu atenție în closet.

Un cap cu doi ochi verzi enormi și cu un bot foarte lung se uită la ea și rosti cu o voce groasă și răgușită:

– Scuze! Sunt eu, nu-ți fie frică!

Orice-ar fi fost, făptura cu pricina părea să aibă **O MULȚIME** de dinți...

Capitolul

2

– Sfinte Sisoe! spuse doamna Bold mijind ochii în vasul de toaletă. Ce? Cine ești? Ce pălăriile mele faci acolo?

– Iartă-mă! spuse vocea. Locuiesc în canalizare, dar sunt **SĂTULĂ** până peste cap de viața asta!

Și, cu un geamăt slab, făptura se înalță și scoase capul din closet, apoi ieși cu totul și se propti pe scaunul de toaletă, clătinând din cap ca să se scuture de apă.

Doamna Bold văzu acum că vizitatoarea neașteptată era o domnișoară crocodil aproape cât ea de mare și mai degrabă **debușolată**.